

Śląski Oddział Straży Granicznej w Raciborzu im. nadkom. Józefa Bocheńskiego

<https://www.slaski.strazgraniczna.pl/sm/aktualnosci/50279,Slaski-Oddzial-Strazy-Granicznej-na-Litwie.html>
05.05.2025, 17:57

Śląski Oddział Straży Granicznej na Litwie

Zespół Prasowy Komendanta ŚLOG
18.04.2023

Funkcjonariusze ŚLOG pełnią służbę poza granicami naszego kraju m.in. w ramach misji organizowanych pod auspicjami Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej (FRONTEX).

Pisaliśmy już o funkcjonariuszach Śląskiego Oddziału Straży Granicznej, którzy pełnią służbę na Litwie. Od marca w tym kraju, w ramach misji organizowanej pod auspicjami Agencji Frontex, rozpoczęła służbę sierż. SG Patrycja Bar. Funkcjonariuszka na co dzień pełni służbę w Placówce Straży Granicznej w Katowicach-Pyrzowicach, a obecnie wspiera swoich litewskich odpowiedników w realizacji zadań związanych z kontrolą I i II linii, w Międzynarodowym Porcie Lotniczym Wilno na Litwie. Warto wspomnieć, że 16 kwietnia sierż. SG Patrycja Bar wzięła udział w zorganizowanym w Wilnie Biegu Pamięci Żołnierzy Wyklętych „Tropem Wilczym”, w którym wzięło udział aż 900 uczestników.

Często w ramach wyjazdów funkcjonariusze angażują się w szerzenie idei polskich formacji granicznych, uczestniczą w edukacyjnych spotkaniach z uczniami polskich szkół. Opowiadają młodzieży o specyfice służby w Straży Granicznej.

W ostatnim czasie do Śląskiego Oddziału SG wpłynął niezwykle wzruszający list od emerytowanej dyrektorki szkoły w Duksztach Pijarskich (Litwa), pani Czesławy Bartoszewicz. Dziękując za życzenia z okazji Świąt Wielkanocnych napisała w nim „to wzajemne uzupełnianie się – spotkanie serc spragnionych polskiego i wileńskiego słowa”.

Mejszagola, kwiecień 2023 r.

***Śląski Oddział Straży Granicznej
z siedzibą w Raciborzu***

***Komendant gen. bryg. SG Adam Jopek
Zastępca Komendanta płk SG Adam Kurek
Zastępca Komendanta ppł SG Grzegorz Drożyński***

Szanowni Państwo,

Chciałabym podziękować Państwu za świąteczne życzenia Wielkanocne.

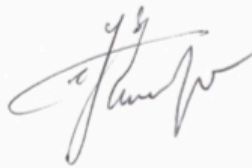
Szanowni Państwo, życzę, by Matka Boska Ostrobramska, jaśniejąca Łaskami Królowa polskich serc i każdego ludzkiego serca, obdarzyła wszystkich współpracowników Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu swymi łaskami na miarę potrzeb i pragnień, pomnożyła siły duchowe i fizyczne dla budowania pokoju w całej ziemskiej Ojczyźnie.

Niech Zmartwychwstały Chrystus otoczy Państwo opieką, niech ześle Boży pokój, obdarzy zdrowiem i szczerą ludzką przyjaźnią.

Proszę pozwolić, że się przedstawię. Nazywam się Czesława Bartoszewicz. Pełniłam obowiązki dyrektora w Dukszańskej Szkole Podstawowej od 1984 do 2019 roku. Teraz jestem na emeryturze. Szkoła w Duksztach z powodu małej ilości uczniów została przyłączona do Gimnazjum w Awieżeniach. Obecnie w Duksztach są tylko klasy początkowe i przedszkole.

Nasza szkoła, przeżywając czasy świetności, przyjaźniła się z wielu Wspaniałymi Ludźmi. To Ryszard Liminowicz, Prezes TMWiZW w Poznaniu; Jan Wiewczorkiewicz, Dyrektor Generalny "Jedynka Poznań" SA; Jerzy Włodzik, wujt Gminy Kosakowo. Profesor Stefan Stuligrosz i jego „Poznańskie Słowiki” zaszczytili swą obecnością szkołę w Duksztach. To wzajemne uzupełnianie się – spotkanie serc spragnionych polskiego i wileńskiego słowa.

Z wyrazami szacunku Czesława Bartoszewicz

Dukszty Pijarskie to mała miejscowość, znajdująca się w odległości około 30 kilometrów od Wilna, położona na lewym brzegu rzeki Dukszty, wpadającej do Wilii. Okolice są bogate w zabytki oraz urokliwe i czasem tchnące tajemniczością miejsca. Należy do nich na przykład kamień, na którego powierzchni wyryty jest krzyż i cztery znaki tajemniczego alfabetu. Na prawym brzegu rzeki Duksztanki szumi największa na Litwie dąbrowa o

powierzchni 312 hektarów, będąca pozostałością świętego dębowego boru, który w czternastowiecznych kronikach nazywany jest Borem Kukowieckim. W 1743 r. Duksztę stały się własnością Zakonu Pijarów. Ojcowie Pijarzy rozwijali oświatę, umacniali wiarę katolicką. Mimo że Pijarzy zostali przez władze carskie zmuszeni do opuszczenia Dukszt po upadku Powstania Listopadowego, założony przez nich fundament wiedzy i kultury przetrwał wśród miejscowej ludności. Przed okiem władz carskich nie ukryła się też sympatia, jaką miejscowa ludność darzyła powstańców. W 1868 roku z rozkazu gubernatora wileńskiego zamknięto miejscowy kościół, który następnie przekształcono w cerkiew prawosławną. Kościół pod wezwaniem św. Anny został zwrócony wiernym na początku XX w. i służy do dziś, stanowiąc perełkę stylu gotyckiego.